

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania B. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanego P. K.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację ubezpieczonej B. J. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 12 marca 2014 r., VI U [...], w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. przy udziale zainteresowanego P. K. o podleganie ubezpieczeniom społecznym.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczona wniosła skargę kasacyjną, w której zarzuciła naruszenie art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. oraz licznych przepisów prawa materialnego (art. 11, 12, 42 i 44 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne; rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z

dnia 16 lipca 2001 r. w sprawie zgłoszenia prac geodezyjnych i kartograficznych, ewidencjonowania systemów i przechowywania kopii zabezpieczających bazy danych; art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 63 k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 84 k.c. oraz art. 18 Konstytucji RP). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ubezpieczona uzasadniła powołaniem się na to, że „sprawa dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, dokonanie wykładni przepisów jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy, a także to, że w zaskarżonym wyroku powołano się na uchylone rozporządzenie (Y) z dnia 16.07.2001 r.”. W ocenie ubezpieczone, przyjęte w zaskarżonym wyroku stanowisko, że skarżąca nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu pozostawania w stosunku pracy jest „krzywdzące”, bo w toku postępowania zarówno ubezpieczona, jak i zainteresowany wykazywali, że łączył ich stosunek pracy. Skarżąca wniosła o zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o oddalenie skargi w całości i zasądzenie od ubezpieczonej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (lakoicznym, bo ograniczającym się do jednego zdania) skarżąca w gruncie rzeczy nie powołała się na żadną z wymienionych przesłanek warunkujących potrzebę rozpoznania przedmiotowej skargi. Już sama ta okoliczność powoduje, że skarga nie kwalifikuje się do jej merytorycznego rozpoznania. W szczególności nie można przyjąć, aby wniesiony przez ubezpieczoną środek prawny był „oczywiście uzasadniony” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skoro zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji nie jest dotknięte brakami widocznymi „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby

dokonywania głębszej analizy jurystycznej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika, dlaczego (z jakich przyczyn) Sąd Apelacyjny (podobnie, jak wcześniej Sąd Okręgowy) przyznał rację w sporze organowi rentowemu, a nie ubezpieczonej (i zainteresowanemu). Podejmując w tym przedmiocie rozstrzygnięcie, Sąd odwoławczy badał przede wszystkim, czy pomiędzy ubezpieczoną i zainteresowanym rzeczywiście został nawiązany stosunek pracy i czy był on realizowany na zasadach wynikających z art. 22 § 1 k.p. Sąd ustalił, że skarżąca nie świadczyła pracy na rzecz zainteresowanego na warunkach określonych w tym przepisie, wobec czego przyjął, iż zawarta między tymi podmiotami umowa nie rodziła obowiązku ubezpieczeń społecznych, o którym jest mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (s. 16-17 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Kwestia, czy taka ocena w świetle wyników analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jest prawidłowa nie podlega kognicji Sądu Najwyższego, głównie dlatego, że skarżąca w ogóle nie powołała się w podstawach kasacyjnych na naruszenie art. 22 k.p. oraz wskazanych przepisów prawa ubezpieczeń społecznych. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw i jest przy tym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.).

Za przyjęciem skargi do rozpoznania nie przemawia również twierdzenie skarżącej na temat „krzywdzącego stanowiska” zaprezentowanego w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnych orzeczeń sądowych służącym zapewnieniu jednolitości wykładni prawa przez sądy powszechne i rozwoju jurysprudencji, a nie eliminacji z obrotu prawnego orzeczenia sądu drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie nie odpowiada oczekiwaniom strony skarżącej. Samo niezadowolenie strony z rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniu sądu drugiej instancji (poczucie krzywdy) nie mieści się w katalogu objętym art. 398⁹ § 1 k.p.c. i dlatego nie jest wystarczającym argumentem

przemawiającym za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a mając na uwadze, że odpowiedź organu rentowego na skargę kasacyjną została wniesiona po upływie terminu określonego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. (odpis skargi doręczono organowi rentowemu w dniu 20 marca 2015 r., k. 194), postanowił oddalić wniosek o zasądzenie na rzecz tego organu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I.n